

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Václava Štencla v právní věci žalobce: **S. S. U. S.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, sídlem Karlovo nám. 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2025, č. j. OAM-17152-37/PP-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2025, č. j. 16 A 32/2025-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl žalobcovu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť shledal důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný zároveň žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění rozsudku ve shodě s žalovaným poukázal na skutečnost, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslných přečinů omezování osobní svobody a poškození cizí věci souvisejících se sporem o vozidlo, na který žalobce reagoval jednak vyrytím nápisu na vozidlo v azbuce, jednak nátlakovým únosem majitelky vozidla, kterou po několik hodin omezoval na svobodě. Žalobce se rovněž vyjadřoval tím způsobem, že je mu „*policie u zadku, má tam známé a jeho záležitosti vyřeší*“. Za uvedenou trestnou činnost mu byly uloženy peněžitý trest a podmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na 12 měsíců. Ve zkušební době se žalobce dopouštěl dopravních přestupků, zejména překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Za poslední dopravní přestupek mu byl uložen trest zákazu řízení na dobu jednoho roku, žalobce navzdory tomu nadále pracoval jako řidič taxislužby.

[3] Dle městského soudu shora popsané skutečnosti důvodně nasvědčují tomu, že žalobce nebude do budoucna respektovat pravidla a právní a společenské poměry v České republice. Městský soud poukázal na to, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pouze bez dalšího nekonstatoval žalobcovu trestnou činnost, nýbrž hodnotil její charakter a závažnost. Připomněl závažnost žalobcova jednání spočívajícího v omezení osobní osoby třetí osoby, ve zkušební době pak žalobce opakovaně páchal dopravní přestupky. Je patrné, že ani úhrada peněžitého trestu k vyloučení negativních následků trestné činnosti nepostačovala. Městský soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že nebezpečí, že bude žalobce závažně narušovat veřejný pořádek, bylo dostatečně prokázáno.

[4] Městský soud rovněž potvrdil, že se žalovaný dostatečně zabýval i dopadem vydaného rozhodnutí na žalobcův soukromý a rodinný život. Žalobce se na území České republiky zdržoval od roku 2022 bez pobytového oprávnění. S manželkou, která je českou občankou, se seznámil v červenci roku 2024, přičemž sňatek uzavřeli již v následujícím měsíci 31. 8. 2024. Manželka pracuje jako průvodkyně a často dlouhodobě pobývá v zahraničí. Má vlastní příjem, na žalobci není finančně závislá. V rámci své výpovědi navíc potvrdila, že je ochotna se žalobcem žít v zahraničí. Žalobce má v zemi původu čtyři děti, s nimiž je v kontaktu a přispívá na jejich výdaje. V Uzbekistánu vlastní byt, dům a pozemky. V zemi také žijí jeho rodiče. Městský soud tak ve shodě s žalovaným uzavřel, že žalobce má v Uzbekistánu rodinné i ekonomické zázemí a nic mu nebrání v návratu do země původu. Městský soud proto rodinné poměry žalobce nepovažoval za okolnost, která by vylučovala neudělení přechodného pobytu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nesouhlasil se závěrem, že by se v jeho chování projevovala neúcta k právnímu řádu České republiky. Stěžovatel potvrdil, že byl zaměstnán jako taxikář, avšak z důvodu zákazu řízení pracoval jako dispečer. Předšlé žádosti o mezinárodní ochranu nemohly zakládat účelovost jeho jednání. Dle stěžovatele mu nelze klást k tíži ani rodinné poměry v zemi původu. K rychlému uzavření manželství v České republice došlo z náboženských důvodů, s ohledem na intimní soužití. Stěžovatel zpochybnil i manželčinu výpověď stran důsledků neudělení přechodného pobytu. Správnou odpovědí by dle jeho názoru bylo, že by se jednalo o nepřiměřený zásah do jejich života, neboť se pokoušejí o zplodění potomka. Skutečnost, že stěžovatel v době, kdy manželka pobývala pracovně v zahraničí, trávil čas u bratra, nezakládá nefunkčnost manželství. Manželka se také potýká s finančními problémy a její matka trpí život ohrožující nemocí. Stěžovatel dále namítl, že pokud právní úprava chrání rodinný život cizinců, kteří založí rodinu s občanem Evropské unie, je třeba shodně chránit i rodinný život občanů Evropské unie. Jinak by se jednalo o diskriminaci. Napadeným rozhodnutím došlo dle stěžovatele nejen k potlačení jeho veřejných subjektivních práv, ale též práv manželky.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Uvedl, že stěžovatel byl v nedávné době odsouzen. Aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek dokládá v tomto případě opakované přestupkové jednání stěžovatele, které se odehrálo i ve zkušební době a vedlo k odebrání jeho řidičského oprávnění. Stěžovatel navzdory tomu nadále pracoval jako řidič taxislužby. V kasační stížnosti tuto skutečnost popírá, avšak

pokračování

z provedeného dokazování vyplynulo, že stěžovatel pracoval jako řidič taxislužby i v době, ve které nedisponoval platným řidičským oprávněním. Vzhledem k tomu, že stěžovatel se i ve zkušební době dopouštěl porušování právních předpisů, existuje odůvodněná obava, že bude pokračovat i v budoucnu. Stěžovatelovo manželství žalovaný pokládá za účelově uzavřené. Došlo k němu po velmi krátké známosti a v době druhé žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu. Hlavním cílem stěžovatele je setrvat v České republice, což potvrdil i při výslechu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským (zde městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Kasační stížnost je přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského (městského) soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Stěžovatelem uplatněné kasační námitky neobsahují důvody, které by mohly založit přesah jeho vlastních zájmů, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku městského soudu rovněž *prima facie* neshledal žádná pochybení, natož pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Námitky uplatněné stěžovatelem řeší dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, od které soud neshledal důvod se v nyní posuzované věci odchýlit.

[9] Otázkou výkladu pojmů veřejný pořádek a závažné narušení veřejného pořádku se věnoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu podrobně v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, č. 2420/2011 Sb. NSS. Důvodným nebezpečím závažného narušení veřejného pořádku při posuzování žádostí o přechodný pobyt dle zákona o pobytu cizinců se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 Azs 282/2021-40, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2023-28, a dále též v usneseních ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 Azs 62/2024-35, či ze dne 18. 9. 2025, č. j. 7 Azs 153/2025-55. Městský soud postupoval v souladu s touto judikaturou a v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný své úvahy dostatečně individualizoval a přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem, z nichž lze u stěžovatele přetrvávající důvodné nebezpečí i do budoucna dovodit.

[10] Současně městský soud správně reflektoval závěry Nejvyššího správního soudu, že samotné spáchaní trestné činnosti nemůže být „automatickým“ důvodem pro zamítnutí žádosti a vždy je třeba přihlídnout k závažnosti spáchané trestné činnosti, délce uloženého trestu, délce doby, po kterou byla trestná činnost páchána, k motivu trestné činnosti ad., a především posoudit, zda jsou tyto okolnosti důkazem osobního chování představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, č. 4523/2023 Sb. NSS). Městský soud

tak v souladu s judikaturou správně zohlednil nejenom samotnou trestnou činnost stěžovatele, ale zabýval se i dalšími (shora vyjmenovanými) aspekty, zejména její závažností. Přihlédl k tomu, že stěžovatel se trestné činnosti dopustil úmyslně a intenzivně zasáhl do práva jiné osoby na osobní svobodu (několikahodinové omezení na osobní svobodě). Současně také zohlednil, že stěžovatel dle vlastních vyjádření zpochybňoval činnost policie a ve zkušební době se opakovaně dopustil přestupkového jednání, což nakonec vedlo k odebrání řidičského oprávnění. Z provedeného dokazování (výpovědi samotného stěžovatele i jeho manželky) rovněž plynulo, že stěžovatel v řízení vozidel pokračoval i po odebrání řidičského oprávnění, o práci dispečera se vůbec nezminil. Městský soud proto správně potvrdil závěr žalovaného, že u stěžovatele panuje důvodné podezření, že by mohl opětovně v budoucnu závažným způsobem narušit veřejný pořádek, jak napovídá jeho osobní chování i jeho přístup k orgánům činným v trestním řízení.

[11] Rovněž otázku posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalovaného do stěžovatelova soukromého a rodinného života a jeho blízkých městský soud hodnotil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, nebo ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75), jakož i judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a dále rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Městský soud podrobně hodnotil jak přiměřenost zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života, tak otázku poměřování stěžovatelových zájmů se zájmem na ochraně veřejného pořádku. Z judikatury Nejvyššího správního soudu současně vyplývá, že přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k přechodnému pobytu je v otázce posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života z povahy věci méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť v druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28).

[12] Městský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyhodnotil konkrétní stěžovatelovu rodinnou situaci a správně uvedl, že zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života nepřevažuje nad závažností jeho celkového protiprávního jednání, přičemž nebyla shledána okolnost takového charakteru a intenzity, která by převážila zájmy stěžovatele nad zájmy společnosti na ochraně veřejného pořádku. Ze strany městského soudu nedošlo k potlačení veřejných subjektivních práv stěžovatele a jeho manželky ani k jejich diskriminaci. Městský soud se rodinnou situací stěžovatele a jeho manželky zabýval dostatečně a v souladu s judikaturou, a to především na základě jejich vlastních výpovědí a dalších podkladů. Správně v této souvislosti vycházel z výpovědi manželky zachycené v protokolu, nikoli z toho, co by si stěžoval přál, aby bylo uvedeno.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

pokračování

[14] Jelikož Nejvyšší správní soud bezodkladně přistoupil k vlastnímu rozhodnutí o kasační stížnosti, samostatně již nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu